

ἔκδοσιν τῶν ἔργων Γρηγορίου ἀσχολεῖται σήμερον συντόμως προσλαβὼν καὶ ἄλλους τινὰς συνεργάτας, διότι κριτικὴ ἔκδοσις ὄλων τῶν ἔργων τοῦ Γρηγορίου τοῦ Νύσσης εἶναι τι τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ ἀχθῆ εἰς πέρας ὑφ' ἑνὸς μόνου ἐπιστήμονος.

Ἡ ἔξαναγκασθεῖσα μετάβασίς του εἰς Ἀμερικὴν ἐκ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως — ἂν καὶ αὐτὸς εἶναι γνήσιος Γερμανὸς — ἔβλαψε τὴν πρόοδον τῆς κλασσικῆς φιλολογίας καὶ ἀνέκοψεν ἐντελῶς τὸν λεγόμενον τρίτον Ἀνθρωπισμὸν, διότι καὶ οἱ μαθηταὶ του — εἶχεν ἤδη ἐν Γερμανίᾳ σχηματισθῆ ἡ ἰδιαιτέρα του σχολή, die Jägersche Schule — δὲν ἠδυνήθησαν ἐκ τῶν περιστάσεων νὰ προαγάγῃσιν τὴν κίνησιν ταύτην μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν μάλιστα καταστροφὴν. Εἶμαι βέβαιος ἐν τέλει ὅτι ἐκφράζω τὰ αἰσθήματα τῆς Ἀκαδημίας μας, ἐὰν εὐχηθῶμεν εἰς αὐτὸν μακρὸν ἀκόμη βίον ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐρεῦνης τῆς ἀληθείας¹.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ὁ κ. Δ. Λαμπαδάριος, παρουσίασε τὰ κάτωθι βιβλία ὁμιλήσας περὶ αὐτῶν τοῦ κ. Β. Παπαθανασοπούλου: α) Ἀντιχητικὴ κτιρίων. Ἀκουστικὴ χώρου, καὶ β) Ἡ ἀκουστικὴ τοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου. Ἀθῆναι 1947.

Ὁ κ. Γ. Ἰωακείμογλου παρουσίασε τὰ κάτωθι βιβλία, ἀναπτύξας δι' ὀλίγων τὸ περιεχόμενον αὐτῶν: α) Κ. Β. Χωρέμη: Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς στρεπτομυκίνης εἰς τὴν θεραπείαν τῆς φυματώσεως. Ἀθῆναι 1948. β) Ἀγγελικῆς Γ. Παναγιώτου: Ἡ χολέρα ἀπὸ ἐπιδημιολογικῆς, ὑγιεινολογικῆς καὶ κλινικῆς ἀπόψεως. Ἐκδοσις Β', Ἀλεξάνδρεια, 1948.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ. — Τὸ ἀρχεῖον τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων².

ΕΘΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. — Αἱ μελέται ἀξιοποιήσεως τῆς Ἑλληνικῆς χώρας, τῆς Ὀμοσπονδίας Τεχνικῶν Ἐπιστημόνων καὶ Εἰδικῶν, ὑπὸ Δημ. Ν. Λαμπαδαρίου.

Ἡ γῆ καὶ τὸ ὑπέδαφος ἐκάστης Χώρας μετὰ τῶν ρεόντων καὶ λιμναίων ὑδάτων καὶ τῶν περιβρεχουσῶν θαλασσῶν εἶναι τὸ πολυτιμότερον κτῆμα τοῦ λαοῦ, ὅστις

¹ Ἐκτενέστερον τὰ περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς δράσεως τοῦ καθηγητοῦ Werner Jaeger ἐξέθεσα ἐν τῇ Νέᾳ Ἐστία τῆς 1ης Αὐγούστου 1948.

² Θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Συνεδρίας τῆς 18 Νοεμβρίου 1948.

κατοικεῖ αὐτήν. Χρησιμεύουν ταῦτα πρὸς παραγωγὴν τῶν ἀναγκαιοτέρων μέσων ὑπάρξεως καὶ εὐημερίας τοῦ λαοῦ, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, καὶ ἀποτελοῦν θεμελιώδεις στοιχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Χώρου διαβιώσεως αὐτοῦ.

Πρὸς εὐημερίαν δὲ καὶ αὐτάρκειαν παντὸς λαοῦ καταβάλλεται μεγίστη προσπάθεια, πλὴν τῆς περιπτώσεως ἀναζήτησεως καὶ κατακτήσεως ἔξω τῆς Χώρας αὐτοῦ νέων πλουσίων ἐδαφικῶν καὶ ἐν γένει πλουτοφόρων πόρων, νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τεχνικῶν ἔργων καὶ δι' ἐντατικῶν μέσων καὶ μεθόδων ἢ κατ' ἔκτασιν αὐξήσεως τῶν πλουτοπαραγωγικῶς ἐκμεταλλευσίμων ἐδαφικῶν ἐπιφανειῶν καὶ ὑπογείων κοιτασμάτων καὶ ἐν γένει πηγῶν ἐδαφικοῦ πλούτου καὶ ἀγαθῶν καὶ προσέτι ἢ κατὰ ποσὸν καὶ ποιὸν βελτίωσις τῆς ἀποδόσεως αὐτῶν ταῦτα πάντα προφανῶς ἐντὸς ὠρισμένων ἐξωτάτων ὁρίων, ἐξαρτωμένων ἀπὸ τὸ κλίμα, τὴν θέσιν καὶ τὸ ἔδαφος τῆς Χώρας καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς ἐκμεταλλευτικῆς ἱκανότητος τῶν κατοικούντων αὐτήν.

Ἡ Ἑλλάς, χώρα πτωχή. Δὲν εἶναι τοῦτο νεωτέρα ἀνακάλυψις. Ἦτο γνωστὸν ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος δι' ὄλων τῶν αἰώνων. Ἡ πτωχεῖα ὅμως αὕτη γίνεται αἰσθητοτέρα σὺν τῇ αὐξήσει τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ. Ὑπάρχει δὲ σήμερον ὄριον ἀριθμητικὸν δι' ἐκάστην χώραν, πέρα τοῦ ὁποίου αὕτη δὲν δύναται νὰ διαθρέψῃ τοὺς κατοίκους αὐτῆς. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Χώρας μας, καίτοι δὲν ἔφθασεν ἀκόμη τὸ ὄριον τοῦτο, διαβιοῖ ὑπὸ συνθήκας ἐκτάκτως δυσμενεῖς.

Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς, τεχνικοὶ καὶ ἐιδικοί ἐπιστήμονες, μεμονωμένως εἴτε καθ' ὀμάδας, κατέγιναν εἰς τὴν μελέτην ποικίλων θεμάτων ἀναφερομένων εἰς τὴν πλουτοπαραγωγικὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου, καὶ ἀρκεταὶ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι τοῦ εἶδους αὐτοῦ ἔκτοτε εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Μόνον ἡ ἀκλόνητος αἰσιοδοξία τῶν ἐπιστημόνων αὐτῶν καὶ ἡ ἀκράδαντος πίστις των ἐπὶ τὸ μέλλον τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος δύναται νὰ ἐξηγήσουν, πῶς οὗτοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκονομικῆς δυστυχίας καὶ τῶν ἀφαντάστων ἀγώνων, πού ἦτο τις ὑποχρεωμένος, ζῶν ὑπὸ τὸ καθεστῶς τῆς ἀπεχθεστέρας ἐχθρικῆς δουλείας, νὰ διεξαγάγῃ καθημερινῶς διὰ νὰ ἐπιζήσῃ, εὕρισκον τὸν καιρὸν καὶ τὴν ψυχικὴν διάθεσιν πρὸς ἐργασίαν ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος. Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν πόσον εὐκολον ἦτο τότε οἰαδήποτε ἐργασία τοῦ εἶδους αὐτοῦ γινόμενη εἴτε ἀτομικῶς εἴτε, ἀκόμη χειρότερον, ὀμαδικῶς νὰ παρανοηθῇ ὑπὸ τῶν κατακτητῶν καὶ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐχθρική κατ' αὐτῶν πράξις.

Ὅσον ὅμως ἔρευθ᾽ καὶ μελετ᾽ τις τὰ προβλήματα τῆς πλουτοπαραγωγικῆς ἀναπτύξεως τῆς Χώρας, τόσον οἱ ὀρίζοντές του καὶ αἱ ἰδέαι του εὐρύνονται καὶ τόσον ἀντιλαμβάνεται σαφῶς, ὅτι δὲν εἶναι ἀποτελεσματικὴ, καὶ συχνὰ οὔτε δυνατὴ, ἡ ἐξέ-

τασις ενός μέρους μόνον τοῦ προβλήματος, χωρίς νὰ συνδυασθῇ τοῦτο μὲ ἀντίστοιχον ἔρευναν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων μερῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ μελετητῆς ὀδηγεῖται ἐκ τῶν πραγμάτων εἰς τὴν ἀναγκαιότητα τῆς συνεργασίας καὶ τοῦ συντονισμοῦ τῶν καθ' ἕκαστον τοιούτων ἐρευνῶν εἰς ἓν ἐνιαῖον σύνολον. Ἡ πεῖρα αὕτη μᾶς ὠδήγησε πολλοὺς τεχνικούς καὶ εἰδικούς, πάσης ἀρμοδιότητος, ἐπιστήμονας εἰς τὴν σύμπληξιν τῆς «*Ομοσπονδίας τῶν Τεχνικῶν Ἐπιστημόνων καὶ Εἰδικῶν*» ὀλόκληρον ἔτος ἤδη πρὸ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ κατακτητοῦ, ἡ ὁποία ὅμως ἔλαβε, δι' εὐνοήτους λόγους, τὴν νομικὴν τῆς ὑπόστασιν καὶ μορφήν εὐθύς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος.

Εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν συνήρχοντο ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνεργαζόμενοι στενωτάτα καὶ φιλικώτατα εκπρόσωποι ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν συγγενῶν εἰδικοτήτων, ὅπως βοηθήσουν ἕκαστος χωριστὰ ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν καλυτέρων λύσεων.

Τῆς ομάδος ταύτης προοιστάμενος, θεωρῶ ἐξαιρετικὴν τῆς τύχης εὐνοίαν καὶ εὐτυχίαν, διότι εἶχον τοιούτους συνεργάτας, κατορθώσαντας διὰ συντόνου διετούς ἐργασίας νὰ φέρουν εἰς πέρας τόσον τεράστιον ἔργον.

Τὸ ἔργον μας τοῦτο δὲν ἠξιώσαμεν ποσῶς νὰ θεωρηθῇ τέλειον. Ἀσφαλῶς πρέπει νὰ ἔχη ἑλλείψεις καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡμεῖς ἐρρίψαμεν διὰ τῶν ὀμιλιῶν καὶ τῶν δημοσιευθεισῶν μελετῶν τὰς ιδέας μας εἰς τὴν κοινίστραν τῆς συζητήσεως, ἵνα ἐκεῖθεν ἐξέλθῃ τελειότερα ἀπόληξις. Ἄλλως τε τοῦτο σημαίνει ἐξέλιξιν ἰδεῶν καὶ ἀντιλήψεων.

Τὰ ἔργον τὸ ὁποῖον ἔθεσε πρὸ ἑαυτῆς ἡ «*Ομοσπονδία τῶν Τ.Ε. καὶ Ε.Ι.Δ.*» ἦτο ἡ ἔρευνα καὶ ἡ μελέτη τῆς «*μεταπολεμικῆς ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἀξιοποιήσεως τῆς Χώρας*». Ἡ μεταπολεμικὴ ἀνασυγκρότησις καὶ ἀξιοποίησις κατὰ τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ τείνῃ πρὸς δύο κατευθύνσεις. Ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν, εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν βραχύτερον χρονικὸν διάστημα, ἐπανόρθωσιν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου καταστροφῶν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ Χώρα νὰ ἐπανέλθῃ συντόμως εἰς τὴν προπολεμικὴν πλουτοπαραγωγικὴν ἀνάπτυξιν τῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἐργαζομένου Ἑλλήνος, πέρα τῶν τόσον χαμηλῶν, προπολεμικῶν ὀρίων, ἀνύψωσιν ἐπιβαλλομένην ἀπὸ βιολογικούς, φυλετικούς καὶ ἐθνικούς λόγους.

Δὲν ἐκρίναμεν ὅμως ὅτι πρὸς τὰς δύο αὐτάς ἐπιδιώξεις ἔπρεπε νὰ τείνωμεν κεχωρισμένως. Τοῦναντίον φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἐπιδίωξις τῆς ἐπανορθώσεως τῶν ἐκ τοῦ πολέμου ζημιῶν πρέπει νὰ γίνῃ ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ἐπιδιώξεως ἀνύψωσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πέρα τῶν προπολεμικῶν ὀρίων. Μόνον δὲ ἐκεῖ, ὅπου ἡ ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνάγκη ἐπιβάλλει ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς βασικῆς αὐτῆς ἀρχῆς, νὰ δεχώμεθα ταύτην.

Οὕτω πως τὸ βασικὸν πρόβλημα, τὸ ὅποσον ἀντικρύσαμεν, ἦτο ἡ ἐπιδιώξις ἐπαυξήσεως τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος τῆς Χώρας μας εἰς ἐπίπεδα σημαντικῶς ἀνώτερα τῶν προπολεμικῶν, εἰς τρόπον ὥστε τὸ κατὰ κεφαλὴν, ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἀντιστοιχοῦν μερίδιον νὰ εἶναι ὑψηλότερον, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι φυσιολογικῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Χώρας. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ὁμοσπονδία μας, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, ἠσχολήθη μόνον μὲ τὸ πρόβλημα τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς πλούτου ἐν τῇ Χώρα, κυρίου βεβαίως καὶ πρωταρχικοῦ προβλήματος πάσης κοινωνικῆς Οἰκονομίας, ἀνευ τῆς ἐπιλύσεως τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει ἔννοιαν τὸ ἄλλο βασικὸν πρόβλημα, τῆς Διανομῆς.

Τὸ πρόβλημα τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς πλούτου ἐν τῇ Χώρα μας ἐξητάσαμεν ἐν τῷ συνόλῳ του, ἐπεδιώξαμεν δὲ νὰ τὸ ἐπιλύσωμεν, χρησιμοποιοῦντες μεθόδους ἐφαρμοσθείσας εἰς ἄλλας Χώρας, διὰ τῆς καταστρώσεως ἐνὸς «εἰκοσαετοῦς γενικοῦ σχεδίου ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἀξιοποιήσεως τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν τῆς Ἑλλάδος», σχεδίου βεβαίως λαμβάνοντος ὑπ' ὄψιν τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα καὶ στηριζομένου ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία, ὡς γνωστόν, ἐβασίζετο προπολεμικῶς κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ ἐδάφους καὶ κατὰ δεύτερον εἰς τὴν βιομηχανικὴν παραγωγὴν. Οὕτω πως, κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τοῦ πολέμου ἔτος, ὑπολογίζεται, ὅτι ἡ ἀξία τῆς γεωργικῆς μας παραγωγῆς, σύνοπλογοιζομένης καὶ τῆς δενδροκομικῆς καὶ κτηνοτροφικῆς, ἀνήρχετο εἰς περισσώτερα τῶν 30 δισεκατομμυρίων δραχμῶν, ἐνῶ ἡ ἀξία τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς ὑπερέβαινε τὰ 14 δισεκατομμύρια δραχμῶν, ἐπὶ συνολικοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος ἐκτιμωμένου περίπου εἰς 65 δισεκατομμύρια δραχμῶν κατ' ἔτος.

Τὴν τοιαύτην σαφῆ διάρθρωσιν τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας ἐζητήσαμεν νὰ διατηρήσωμεν καὶ εἰς τὸ εἰκοσαετὸς σχέδιόν μας ἀνασυγκροτήσεως. Ἐδέχθημεν ὅτι ἡ οἰκονομία μας καὶ μελλοντικῶς θὰ στηρίζεται κυρίως ἐπὶ τῆς γεωργίας, οὐχ ἦττον ὁμως ἡ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξις—χωρὶς νὰ ἐπιδιωχθῆ ἀνατροπὴ τῆς μορφῆς τῆς οἰκονομίας—θὰ προωθηθῆ ἀκόμη περισσώτερον. Τοῦτο ἐπιβάλλεται, ἀφ' ἐνός, διότι αἱ δυνατότητες τῆς ἀναπτύξεως τῆς γεωργικῆς οἰκονομίας μας φαίνονται πεπερασμένα, καὶ ἀφ' ἑτέρου, διότι μόνον—κατὰ τὴν γνωστὴν οἰκονομικὴν ἀρχὴν—ἡ βιομηχανία ἠμπορεῖ νὰ αὐξήσῃ σημαντικῶς τὸ κατὰ κεφαλὴν εἰσόδημα, ὥστε τὸ μέσον εἰσόδημα τοῦ Ἑλλήνου νὰ φθάσῃ τὰ ἐπιθυμητὰ ὄρια. Καὶ ἄλλος ὁμως λόγος ἐπιβάλλει τὴν ἔτι περαιτέρω ἐκβιομηχάνισιν τῆς Χώρας μας. Πράγματι, ἐν τῇ ἐπιδιώξει ἐξευρέσεως καὶ ἄλλων πηγῶν πλουτισμοῦ, ὀδηγοῦμεθα εἰς τὴν προσπάθειαν ἐκμεταλλεύσεως τοῦ μεταλλευτικοῦ πλούτου τῆς Χώρας, κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ὠφεληθῶμεν κατὰ τὸ δυνατόν περισσώτερον οἰκονομικῶς. Δηλονότι δὲν θὰ πρέπη νὰ πωλῶμεν τὰ ἐξορυσσόμενα μεταλλεύματα ὡς ταῦτα ἢ φύσις μᾶς ἐδώρησεν, ἀλλὰ νὰ βιομηχανοποιῶμεν

αὐτὰ ἐν τῷ τόπῳ μας, κυρίως πρὸς κάλυψιν ἐγχωρίων ἀναγκῶν, μὴ ἀποκλειομένης ὁμως καὶ τῆς ἐξαγωγῆς τοιούτων βιομηχανοποιημένων εἰδῶν.

Εἰς τὴν ὄλην αὐτὴν προσπάθειαν ἀυξήσεως τῆς γεωργικῆς καὶ τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς μας προβλέπομεν ἐν τῷ σχεδίῳ μας ἐντατικὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἐνεργειακοῦ παράγοντος, συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐπιτύχωμεν συγχρόνως καὶ τὴν ἀξιοποίησιν καὶ ἄλλου στοιχείου φυσικοῦ πλούτου, τὸν ὅποιον διαθέτει ἡ Χώρα μας. Πράγματι ἡ ὑδραυλικὴ ἐνέργεια τῶν ρεόντων ἐλληνικῶν ὑδάτων, ἡ ὁποία δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι μέχρι σήμερον εἶναι σχεδὸν ἐντελῶς ἀνεκμετάλλετος, καθὼς καὶ ἡ θερμικὴ ἐνέργεια τῶν λιγνιτικῶν κοιτασμάτων τῆς χώρας μας, καὶ ἴσως τυχὸν ὑπάρχοντος πετρελαίου, θὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ θὰ προσθέσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐν ἀκόμῃ στοιχεῖον εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος.

Ὁ τρίπους λοιπὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται τὸ ἐκπονηθὲν εἰκοσαετὲς σχέδιον πλουτοπαραγωγικῆς ἀναπτύξεως τῆς Χώρας μας, εἶναι: Ἀνάπτυξις τῶν ἐνεργειακῶν πηγῶν τῆς Χώρας, ἀνάπτυξις ὅλων τῶν γεωργικῶν καὶ τῶν συναφῶν δυνατοτήτων αὐτῆς καὶ ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς ἐν ἀρμονίᾳ καὶ ἰσορροπίᾳ πρὸς τὴν γεωργικὴν.

Ὅπως εἶναι εὐνόητον, τὸ σχέδιόν μας ἀνεπτύχθη καὶ πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητα στοιχεῖα μιᾶς ἐθνικῆς οἰκονομίας, ἀποτελοῦντα — κατὰ τὴν ἀντίληψίν μας — ἐν ἐνιαίῳ καὶ ἀδιαίρετον σύνολον.

Οὕτω πως ἐμελετήσαμεν τὸ καθόλου συγκοινωνιακὸν πρόβλημα τῆς Χώρας, ἐξετάσαμεν δηλαδὴ τὰς ὁδικὰς συγκοινωνίας, τὰς σιδηροδρομικὰς, τὰς ναυτιλιακὰς καὶ τὰς ἀεροπορικὰς. Ἐν συναφείᾳ ἠσχολήθημεν μὲ τὸ πρόβλημα τῆς τηλεπικοινωνίας ἐν τῇ Χώρᾳ. Περαιτέρω ἐμελετήσαμεν τὰ ζητήματα τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ὀρυκτοῦ πλούτου τοῦ ἐδάφους μας, ὡς καὶ τοῦ ἀλιευτικοῦ πλούτου τῶν ἐλληνικῶν θαλασσῶν. Ἐμελετήσαμεν ἐπίσης τὸ τουριστικὸν πρόβλημα τῆς Χώρας, ἐν ἰδιάζον στοιχεῖον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας μας. Ἐκ τῶν συμπερασμάτων αὐτῶν καὶ ἐν ἐμπλοκῇ πρὸς αὐτὰ κατέστη δυνατὸν νὰ μελετηθῆ ἐν τῷ συνόλῳ του τὸ πρόβλημα τῆς «ἐγκαταστάσεως» τῶν ἐλληνικῶν πληθυσμῶν, δηλαδὴ τὸ πρόβλημα τῆς προγραμματισμένης διαμορφώσεως τοῦ δημογραφικοῦ χάρτου τῆς Χώρας, ἐν στενῇ δὲ καὶ ἀμέσῳ συναφείᾳ πρὸς αὐτὸ ἐξετάσθη ἡ δημοσία υγεία καὶ ἡ πρόνοια ἢ ἐπιβαλλομένη νὰ περιβάλλῃ τὸν πληθυσμὸν τῆς Χώρας αὐτῆς καθὼς καὶ ἡ διατροφή καὶ τὸ βιολογικὸν πρόγραμμα τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς.

Τὰ διάφορα καθ' ἕκαστον θέματα ἀνέπτυξαν οἱ μελετήσαντες αὐτὰ εἰς εἰκοσιν ὀμιλίαις γενόμενας ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας Ἀθηνῶν κατὰ Μάϊον καὶ Ἰούνιον τοῦ ἔτους 1945.

Ἐν λεπτομερείᾳ δὲ ὡς ἀκολούθως :

Εἰσαγωγικὴ Ὁμιλία

Θέμα: *Εἰσαγωγή εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς Ὁμοσπονδίας. Ἀνάλυσις τοῦ Γενικοῦ Σχεδίου ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἀξιοποιήσεως. Συνοπτικὴ ἀνάπτυξις τῶν ἐπὶ μέρους μελετῶν.*

Ὁμιλητὴς ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Δ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ τακτικὸς καθηγητὴς Ε. Μ. Πολυτεχνείου, Πρόεδρος τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Συμβουλίου τῆς Ὁμοσπονδίας Τ.Ε. καὶ Ε.

1η Ὁμιλία

Θέμα: *Ἐνεργειακαὶ ἀνάγκαι τῆς χώρας καὶ δυνατότητες παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας.*

Ὁμιλητὴς: Γ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΣ, Μηχανολόγος - Ἡλεκτρολόγος.

2α Ὁμιλία

Θέμα: *Τὰ βιομηχανικὰ καὶ μεταλλουργικὰ συγκροτήματα Ἀχελφύου καὶ Ἀλιάκμονος.*

Ὁμιλητὴς: ΑΝΤ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ, Χημικός, Ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου καὶ Ε. Μ. Πολυτεχνείου.

3η Ὁμιλία

Θέμα: *Ἡ θέσις τῆς ἠλεκτροκινήσεως τῶν σιδηροδρόμων εἰς τὸ συγκοινωνιακὸν μας πρόγραμμα.*

Ὁμιλητὴς: ΕΥ. ΜΑΛΑΓΑΡΔΗΣ, Μηχανολόγος - Ἡλεκτρολόγος.

4η Ὁμιλία

Θέμα: *Σιδηροδρομικαὶ, θαλάσσιαι καὶ ἀεροπορικαὶ συγκοινωνίαι.*

Ὁμιλητὴς: ΣΤ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Μηχανολόγος - Ἡλεκτρολόγος.

5η Ὁμιλία

Θέμα: *Ὀδικαὶ συγκοινωνίαι.*

Ὁμιλητὴς: Θ. ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΣ, Πολ. Μηχανικός, καθηγητὴς Ε.Μ.Π.

6η Ὁμιλία

Θέμα: *Ἡ ἐπάρκεια τοῦ ὀρυκτοῦ πλοῦτου τῆς Χώρας πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς βαρείας βιομηχανίας*

Ὁμιλητὴς: Γ. ΒΟΡΕΑΛΗΣ, Γεωλόγος, Ὑφηγ. Πανεπιστημίου, καθηγητὴς Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου.

7η Ὁμιλία

Θέμα: *Ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ λιγνιτικοῦ προβλήματος τῆς Χώρας.*

Ὁμιλητὴς: Σ. ΚΑΤΡΑΚΗΣ, Μεταλλειολόγος - Μηχανικός

8η Ὁμιλία

Θέμα: *Ἄρδευσις καὶ ἠλεκτρισμός.*

Ὁμιλητὴς: Ν. ΧΩΡΑΦΑΣ, Πολ. Μηχανικός

9η Ὁμιλία

Θέμα: *Ἡ γεωργικὴ πολιτικὴ εἰς τὸ παρελθὸν καὶ σκέψεις διὰ τὴν τοῦ μέλλοντος.*

Ὁμιλητὴς: Ι. ΓΕΡΟΥΛΑΝΟΣ, Γεωπόνος

10η Ὁμιλία

Θέμα: *Καύσιμα στερεά, ὑγρὰ καὶ ἀέρια εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Οἰκονομίαν.*

Ὁμιλητὴς: ΑΔ. ΚΩΝΣΤΑΣ

11^η Ὀμιλία

Θέμα: Τὸ δασικὸν μας πρόβλημα

Ὀμιλητής: Α. ΣΤΕΦΑΝΟΥ, Δασολόγος

12^η Ὀμιλία

Θέμα: Ἡ Ἑλληνικὴ βιομηχανία εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἡ θέσις αὐτῆς εἰς τὸ μέλλον.

Ὀμιλητής: ΣΠ. ΖΟΛΩΤΑΣ, Μηχανολόγος - Ἡλεκτρολόγος

13^η Ὀμιλία

Θέμα: Τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς ἀλιείας.

Ὀμιλητής: Χ. ΣΕΡΜΠΕΤΗΣ

14^η Ὀμιλία

Θέμα: Τὸ τηλεπικοινωνιακὸν πρόβλημα.

Ὀμιλητής: Χ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ, Ἡλεκτρολόγος - Μηχανολόγος

15^η Ὀμιλία

Θέμα: Ἡ Ἀνάπτυξις τοῦ τουρισμοῦ.

Ὀμιλητής: ΑΘΑΝ. ΜΑΝΟΣ, Πολ. Μηχανικός

16^η Ὀμιλία

Θέμα: Συμβολὴ τῆς τεχνικῆς εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τῆς ὑπαίθρου.

Ὀμιλητής: Α. ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ Πολ. Μηχανικός - Διευθυντὴς Ὑπουργείου Γεωργίας

17^η Ὀμιλία

Θέμα: Ἡ διατροφή καὶ τὸ βιολογικὸν πρόβλημα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ὀμιλητής: Π. ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ, Ἴατρος

18^η Ὀμιλία

Θέμα: Δημοσιὰ ὑγεία καὶ ὑγειονομικὴ ἀνασυγκρότησις.

Ὀμιλητής: ΒΑ. ΒΑΛΑΩΡΑΣ, Ὑγειονολόγος Ἴατρος

19^η Ὀμιλία

Θέμα: Σχέδιον Χώρας

Ὀμιλητής: Γ. ΒΑΓΙΑΝΟΣ, Ἀρχιτέκτων

20^η Ὀμιλία

Θέμα: Ἀποτίμησις τῶν πολεμικῶν ζημιῶν.

Ὀμιλητής: Γ. ΒΑΛΛΗΝΔΑΣ, Πολ. Μηχανικός

Ἐκ τῶν εἴκοσι τούτων ἐρευνῶν καὶ μελετῶν ἐδημοσιεύθησαν ἤδη αἱ 10 ἰδίᾳ δαπάνῃ τῆς Ὀμοσπονδίας αἱ λοιπαὶ δὲ εὐρίσκονται ὑπὸ ἐκτύπωσιν.

Δὲν δύναμαι νὰ παραλείψω ὅτι μοχλὸς καὶ κινητήριος δύναμις τῆς ὀργανώσεως ὑπῆρξεν ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ο.Τ.Ε. καὶ Εἰδ. συνάδελφος Διπλ. Πολιτικὸς Μηχανικὸς κ. Ἀθ. Μᾶνος, εἰς ὃν ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς ἡ ὑπαρξίς καὶ ἡ λειτουργία τῆς Ὄργανώσεώς μας. Τὸ συντελεσθὲν ἐθνικὸν ἔργον ὑπὸ τῆς Ο.Τ.Ε. καὶ Ε. ἀνεγνωρίσθη ἐπανειλημμένως.

Συνεργάται τῆς Ο.Τ.Ε. καὶ Ε. ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Κράτους εἰς ἐξαιρέτως δυσχερεῖς καὶ ἀξιολόγους ἀποστολάς. Οὕτως οἱ κ. Κατράκης, Πεζόπουλος καὶ Χωραφᾶς διετέλεσαν σύμβουλοι τῆς ἐν Παρισίοις ἀποστολῆς διὰ τὸ σχέδιον Μάρσαλ πρὸς οἰκονομικὴν ἀνάρρωσιν τῆς Εὐρώπης. Ὁ κ. Δεληγιάννης εὐρίσκεται ἀπὸ διετίας ἐν Γερμανίᾳ ἀναπληρῶν τὸν πρεσβευτὴν, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος διὰ τὰς γερμανικὰς ἀποζημιώσεις. Τέλος ὁ κ. Ἄ. Μᾶνος μεταβαίνει εἰς Ἀγγλίαν διὰ τὰ προβλήματα στεγαστικῆς καὶ προνοίας τῶν ἐργαζομένων τάξεων καὶ εἰς Γαλλίαν δαπάναις τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως διὰ τοὺς αὐτοὺς σκοποὺς.

Αἱ διεξαχθεῖσαι ὑπὸ τῆς Ο.Τ.Ε. καὶ Εἰδ. ἔρευναι κατατείνουσι εἰς τὸ νὰ ὑποδείξουν τὴν δημιουργίαν δυνατοτήτων βελτιώσεως τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἡ βελτίωσις αὕτη, παρ' ὅλον ὅτι ἐξαντλοῦνται τ' ἀκρότατα ὄρια ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἀξιοποιήσεως τῆς ἑλληνικῆς Χώρας, δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ πιστευθῇ ὅτι θὰ μᾶς ἀγάγῃ εἰς τὰ ὕψη τῶν βιοτικῶν ἐπιπέδων τῶν μεγάλων λαῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ τῶν βαλκανικῶν ἀκόμη. Πρὸς τὰ ἐπίπεδα ταῦτα κατατείνομεν ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς τοῦλάχιστον ἐκ τῶν προκειμένων σήμερον στοιχείων, νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ ἐπίπεδα ταῦτα.

Διὸ αἱ ἐργασίαι ἡμῶν αὗται, ἐνῶ ἐξαντλοῦν πᾶσαν πηγὴν βελτιώσεως τοῦ βίου τοῦ Ἑλληνος, πείθουσι ἀφ' ἐτέρου ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει καὶ πρέπει ν' ἀγρυπνῇ καὶ ν' ἀξιῶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὧν δικαιῶνται ἐδαφῶν καὶ τὴν διασφάλισιν τῶν διὰ τὴν στοιχειώδη τοῦλάχιστον ζωὴν καὶ εὐημερίαν τῶν τέκνων αὐτῆς ἐθνικῶν καὶ ἀπαργράπτων διεκδικήσεων.

ΝΙΚΟΥ Α. ΒΕΗ.—Ὁ Νικόλαος Μεσαρίτης καὶ ὀνόματα οἴνων ὑπ' αὐτοῦ μνημονεύομενα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΜΗ ΜΕΛΟΥΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ.—Τὸ πρόβλημα τοῦ δικαστικοῦ μεγάρου Ἀθηνῶν.
